

corcó holmes

Tots sabem, però, que això és un camí costós. Com sabem també que els camins d'acció del «poder» són terriblement potents, infinits i igualment imprevisibles que els de la llibertat.

Sota el pretext de la intenció d'unificar les dues emissores existents a Sant Feliu: «ràdio Juriola» i «ràdio Ferrarito»; i amb el desig de crear una emissora «seriosa» (?) i de major longitud d'ona, la marginació dels components de «ràdio Juriola» (una part d'ells tan sols, és veritat, perquè a «ràdio Sant Feliu» hi roman encara part de l'antic equip de «ràdio Juriola») ha estat un fet consumat, d'una forma que faria les delícies del millor dels afeccionats a la pràctica de l'art del cop d'estat.

És de suposar que la «seriositat», el «seny», fer les coses ben fetes (?), i un seguit de coses tan familiars per a nosaltres com aquestes, han guiat tota aquesta història de la unificació d'emissores; i un goso sospitar que si això és «seny», benvinguda sigui la sana inconsciència; i si un continua gosant, se li acut demanar a aquest «seny» que no es prengui la molèstia de convertir-se en defensor de «l'enteniment» ni en un àngel de la guarda que ens preservi de les nostres disbauxes.

«Ràdio Juriola» tenia la seva forma particular d'entendre què és i com pot ésser una emissora de ràdio. Aquesta

forma d'entendre les coses, com qualsevol forma nova, estava oberta i anava rellicant des del seu inici pel pendís de la tolerància, que el propi poder es veu en la necessitat d'atorgar en major o en menor grau. Quan «ràdio Juriola» ha arribat al final de la cursa permesa, ha topat amb el final de la tolerància; resten llavors dos únics camins: la integració o la marginació.

Un pensa que d'emissores de F.M. n'hi ha moltes, i un no veu la necessitat de continuar posant llenya al foc de la convencionalitat. Per tant la marginació, almenys momentània, era l'única sortida per a «ràdio Juriola».

Des d'aquí convidem els components de «ràdio Juriola» a seguir en la seva tasca pels camins de la llibertat i de la vertadera democràcia, sigui per mitjà d'aquest medi o de qualsevol altre. Perquè la democràcia, quan és real, no es reconeix simplement en la forma política, sinó en els fets que aquesta forma dona suport.

Finalment, i en aquest sentit, hem cregut interessant de reproduir part del text de l'article abans esmentat:

«Goso a dir, i m'agrada gosar, que «ràdio Juriola» és possiblement el fet de democràcia autèntica de més qualitat que s'ha produït a Sant Feliu de molts anys ençà, potser d'ençà que la memòria que ara recobrem i des de la qual parteixen aquests nois i noies, encara no era memòria; indubtablement més autèntic, com a democràcia/llibertat, que l'Ajuntament, al qual pertanyo, constituït per vot lliure, secret i igual, perquè aquest Ajuntament del vot lliure, etc..., val en la mesura i sí serveix perquè «ràdio Juriola», entre altres coses, és clar, pugui existir».

CORCONETS 2.ª Regional (Branca Revisiionista)

R. I. P.

Ha mort
RADIO JURIOLA
a l'edat de 5 mesos i amb ella

CAPITA SARDINETA
BARTO de LES CABRES
MIGUEL ANGEL CALABOTI
LANIER SOLITIER
LILIO ELS SIRENO
EL NEN I LA NENA
EGENI
JAUME
ROBERT
JUDITH

Ha mort boca arrabassada per un mal volanti als sorrels de la Festa Major.

Els seus amics i familiars la ploren desconsolats.

■ No es fesa ofici públic.

RADIO LLIURE

El fenomen de la Ràdio Lliure va néixer fa pocs anys a Itàlia i França. Fou en aquest països on grups de gent ideològicament progressistes van comprendre la gran importància de la ràdio com a mitjà de comunicació. Inicialment, les emissores italianes tenien un caràcter clandestí i il·legal, per la qual cosa podien ser clausurades per la policia en qualsevol moment. Més tard i aprofitant que la Constitució es defineix com a contrària als monopolis, els promotors de les primeres ràdios lliures van portar aquesta problemàtica al Tribunal Italià de Telecomunicacions, el qual va dictaminar a favor de la llibertat d'emissió.

A partir d'aquest moment, el nombre de ràdios lliures anà creixent de forma vertiginosa i es calcula que en l'actualitat funcionen aproximadament unes dues-centes emissores.

A França, el fenomen de les ràdios lliures apareix durant les eleccions municipals de l'any 1978. En aquells

moments la maquinària propagandística de tots els partits funciona a tota pastilla per tal de «convèncer» els ciutadans de la conveniència o no de votar a tal o qual candidat. És aleshores, diem, quan els grups ecologistes posen en marxa les popularment anomenades «ràdios verdes» que serviran per connectar els candidats ecologistes amb l'electorat.

Tot seguit i aprofitant la tolerància governamental, van proliferant arreu de França les ràdios lliures que ja no es limiten a l'àmbit estricte de les emissores verdes. La reacció del Poder no es fa esperar i ben aviat comença la repressió. La policia interfereix les emissions i controla els locals de les ràdios talment com si fossin cau de mafiosos.

Aquesta repressió que han patit les emissores del país veí també s'ha donat i s'està donant a l'Estat Espanyol. Els pocs intents —com per exemple «Ona Lliure» de Barcelo-

na— han quedat colapsats per la intervenció de la policia. Mentrestant, l'article 20 de la Constitució reconeix el dret a «expressar i difondre lliurement els pensaments, les idees i les opinions mitjançant la paraula, l'escriptura o qualsevol altre mitjà de reproducció».

Malgrat el que pugui dir aquesta llei superior, de moment ni el decret del Ministeri de Cultura sobre emissores de F.M. publicat en el «Boletín Oficial del Estado» del passat 30 d'agost, ni el recent decret de la Generalitat del 10 d'octubre, tenen en compte la possibilitat de legalització de les ràdios lliures. Ara per ara totes les emissores sense permís estan pendents d'un fil i els seus promotors —així com tots els que estimem la llibertat d'expressió— podem anar entonant aquella cançó d'en Llach que porta per títol «Que tinguem sort». Ens farà falta.